

L'aplec de Sant Mer

L'ermita de Sant Mer viurà a finals de gener el seu tradicional aplec, que se celebra sempre el diumenge després de la festivitat del sant (27 gener) o el mateix dia 27 si cau en diumenge. Enguany serà el diumenge dia 31. És l'aplec més important en nombre de participants de la Diòcesi de Girona, juntament amb el de Sant Ferriol, de Besalú. Fa dècades havia arribat a congregar més de 10.000 persones. Ja consta documentat el 1705, quan els habitants de Sant Esteve de Guialbes –poble on pertany el temple– van demanar la protecció del sant contra la pedregada. Vist que els havia escoltat, van prometre fer festa el 27 de gener (dia de la seva mort) i també el 4 de juny (dia de la troballa del seu cos).

Fa molts d'anys, l'aplec tenia l'atractiu de ser també una fira, ja que a principis del segle passat els pagesos de l'entorn hi portaven a vendre bestiar. Encara avui conserva parades de torrons i d'artesanía i l'organització de jocs de camp i de força, d'entre altres activitats. En el decurs de la missa, els feligresos besen les sagrades relíquies, que la resta de l'any es custodien en un bell cofre de fusta que es pot veure en un altar lateral que té dedicat el sant a l'església parroquial de Sant Esteve de Guialbes.

En el record ha quedat l'aplec de les Cireres, que se celebrava la primera setmana de juny. Després de la missa es repartien coques entre els assistents, i els pagesos de la zona hi portaven a vendre cistells de cireres. També hi pele-

grinaven els «trencats», és a dir, els que patien d'hèrnia, i altres persones mancades de salut.

Segons la tradició, sant Mer formava part de l'exèrcit de Carlemany en l'episodi de la reconquesta a Girona (785). La seva missió era pregar per les victòries i així ajudar l'imperi franc. Es diu que portava un cantineret d'on sempre treia peixos per alimentar la tropa. Quan van arribar a Banyoles el sant es guanyaria la fama per haver amansit un monstre que atemoría la vila i haver-lo obligat a viure sota les aigües de l'estany la resta de la seva vida. Va ingressar al monestir benedictí de Sant Esteve amb la intenció de viure-hi com a monjo. El monestir es va convertir en centre de pelegrinatge per a molts devots que l'anaven a veure a la recerca de pau interior, de salut espiritual i corporal. La seva virtut de miracler es va fer famosa: coixos, cecs

i tolits volien rebre una benedicció seva. La tradició assegura que arribà a ser escollit abat.

Mer va comprovar que tant d'estrés no li era bo, i decidí recollir-se en un paratge proper a Sant Esteve de Guialbes, a prop de la riera de la Farga, on els mateixos àngels li feien companyia a la nit perquè no tingués por. Allà construí una petita cabana.

A part dels herniats i faltats de salut en general, també poden invocar sant Mer els que pateixen problemes de vista. Es calcula que va morir cap a l'any 827.

D'entre els camins rurals que porten a l'ermita en recomanem dos. Un és el que surt des de darrere del castell de Medinyà; l'altre el trobarem a l'esquerra, a pocs metres d'arribar a Sant Esteve de Guialbes si venim del trencant de la N-II.

ÀNGEL RODRÍGUEZ VILAGRAN

